

LENA
RIEČANSKÁ
.....
KAROLÍNA,
NEBLÁZNI!

MOTÝL

LENA
RIEČANSKÁ

KAROLÍNA,
NEBLÁZNI!

alebo

DOPRAJTE MI ŠŤASTIE...

LENA
RIEČANSKÁ

KAROLÍNA,
NEBLÁZNI!

alebo
DOPRAJTE MI ŠŤASTIE

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Copyright © Lena Riečanská 2011

Design © Motýľ design 2011

Cover photo © Isifa 2011

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2011

ISBN: 978-80-89482-19-1

Venujem

*Barborke, Stanke a Jurkovi, mojim milým deťom z lásky,
ktorú k nim cítim a za lásku, ktorú mi spätne prejavujú.*

*Všetkým ženám, čo obetavo a s láskou vychovávajú deti, ktoré
nevyšli z ich lona, a predsa našli odvahu otvoriť náruč a srdce
tým, čo to najviac potrebujú.*

Ďakujem.

Vaša Lena

1. KAPITOLA

„KAROLÍNA, NEBLÁZNI!“ presviedčala ju celá rodina. Plakala, zúrila, zlostila sa na celý svet...

„Nechápete ma. Nemáte ma radi!“

„Práve, že ťa máme radi.“

„Doprajte mi šťastie!“ povedala prosebným hlasom... Ušla z izby, nechcela nikoho viac počúvať.

KEĎ sa Karolínka narodila, všetci sa tešili. Bola chcené, vytúžené dieťa. Tetky, strýcovia, sesternice a bratrance ju prišli privítať na tento svet. Tetky sa skláňali nad postieľkou ako sudičky nad kolískou Šípkovej Ruženky, s tým rozdielom, že každá jej do vienka priala len to najlepšie.

Strýcovia letmo pozreli na uzlík v bielej perinke a potichu sa vykradli do izby, kde sa častovali viacročnou slivovicou.

Mamka a otec na ňu hľadeli ako na malý zázrak, čo im spadol z neba.

Pleť mala bielu ako porcelánová bábika, tmavomodré očka ako každý novorodenec, pekne formované obočie, bledé vlásky jemné ako páperie malého kuriatka.

„Je krásna. Taká dokonalá,“ šepala mama.

„Však sme sa aj narobili,“ povedal žartovne otec a dal mame bozk na líce. Zasmiala sa.

„Pst! Zobudíš našu princeznú.“

Chovali ju ako v bavlnke. V troch rokoch bola milá, veselá, štebotala ako vtáča. Nepovedala len to, čo nevedela. Už nebola bábätko bielej pleti... Bola rozkošné malé dievčatko – čokoládovohnedé očka, ryšavé kučeravé vlásky, noštek a líčka

posypané pehami ako zlatými hviezdčkami. Keby ju zbadal hociktorý režisér, zobral by ju do filmu. V celej rodine nebolo milšieho, prítulnejšieho dieťaťa. Všetci ju milovali.

V DESIATICH bola o pol hlavy vyššia ako jej rovesníčky. Keď sa na telocviku stavali podľa veľkosti, Karolína stála na čele dievčenského šíku. Jej dve kamarátky vedľa seba, kdesi uprostred. Irena milovala sladké, odrazilo sa to na jej zaokrúhlenej postave. Zuzka bola tenká, nohatá, jej identifikačnou črtou boli okuliare. Sústavne si ich upravovala a nadvihovala na malom nose. Karolína im závidela, že nevytŕčajú ako ona, že sa vedno chichocú.

DO ICH MESTA sa prísťahoval nový riaditeľ miestnej chemickej fabriky so svojou rodinou. Jeho syn bol Karolínin rovesník. Začal chodiť do rovnakej triedy, boli spolužiaci. René bol pekný ako obrázok, ale bláznivý, divoký, bez disciplíny. Stále niečo vymýšľal, vyrábala rôzne hlúposti... Od jeho príchodu bolo v triede veselšie. Každý chalan túžil byť jeho kamarát, každé dievča ho tajne ľúbilo. Stal sa vodcom triedy.

Robil si posmech zo všetkých a zo všetkého. Len čo pocítil, že slová udreli na citlivú strunku, využil situáciu a presne tam mieril štipľavé, nepríjemné poznámky. Raz si vzal na mušku toho, inokedy onoho. Oťukával spolužiakov ako pri testovaní alergií. Tu pichol, tam pichol a čakal na reakciu.

Keď zosmiešňoval Irenu, nazýval ju buchtou, tučniačkou, bachroškou... Pretiekla jej miera trpezlivosti a vylepila mu také dve zauchá, až mu zostali všetky jej buclaté prsty otláčené na chudom líci. A Irena sa smiala: „Ty trdlo chudé, však som si skoro ruku zlomila na твоjich kostiach. Len si začínaj...“ postavila sa výhražne.

Chvíľku im dal pokoj. Len občas utrúsil, že vyzerajú ako Dlhý, Široký a Bystrozraký.

Po čase si vzal na mušku Zuzku. Nazýval ju škuľavou so-
vou, zhadzoval jej okuliare... Len dovtedy, kým nezasiahla jej
mama, učiteľka.

Takíto nespratníci stále musia byť stredobodom pozornosti.
Reného doma zanedbávali, cit kompenzovali materiálnymi
hodnotami, súrodencov nemal, trpel nedostatkom rodinného
záujmu. Keďže nevynikal vrodenu inteligenciou, zviditeľňo-
val sa neprimeraným správaním. Keď už svoju uštipačnosť
vyskúšal na viacerých spolužiakoch, prišiel rad na Karolínu.

„Pehaňa, ryšaňa... Eiffelovka... žirafa...“ pokrikoval na ňu.
Karolína jeho posmech nezvládala. Každé slovo ju ponížova-
lo, prebúdzalo pocit neistoty, vyvolávalo labilitu v jej citlivej
povahe. Bola nežná, zraniteľná, doma milovaná, hýčkaná. Vy-
rastala v láske. Rodičov odmalička nadchýnalo každé jej slo-
vo, boli ochotní svojej princeznej ofúkať aj stoličku, na ktorú
si práve išla sadnúť.

Karolína nebola zvyknutá na zlobu okolia. Nedokázala če-
liť príkoriať jedného nespratníka. Do jej detskej duše vnikol
zmätok, nepokoj, bolesť.

Keď to René zistil, ubližoval jej čoraz viac, štvil proti nej
spolužiakov. Nastalo niečo, čo dnes nazývajú „šikana“. V ča-
soch Karolíninho detstva si to nikto nevšímal.

„Sú to len také detské žarty,“ hovorila učiteľka. Trieda sa
smiala, Karolína trpela. Zostala smutná, utiahnutá, zakríknutá.
Deti si často neuvedomujú, akú traumú môžu druhému spô-
sobiť.

Doma sa nest' ažovala, hanbila sa. Stratila lesk v očiach,
úsmev na tvári sa objavoval zriedka. Rodičia nechápali zme-
nu v jej správaní. Nevedeli si vysvetliť, prečo sa z nej stala
zamindrákovaná, vystrašená, neistá dievčina.

Pripisovali to prichádzajúcej puberte.

V ŠTRNÁSTICH sa Karolína začala častejšie pozerat' do zrkadla. S obrazom, ktorý tam videla, nebola spokojná. Prekážali jej hrdzavé vlasy, pehavý noštek, dlhé nohy. Akosi prehliadla, že práve to je ona, že práve tak jej to svedčí. Staršie dievčatá na ňu závistlivo pozerali, túžili po bohatej hrive farby jesenného lístia, pohladeného žiarou slnka. Nejedna z nich by sa pyšne nosila na štíhlych dlhých nohách, hrdo ukazovala pekné krivky a vypínala hrud' formujúcich sa pevných ňadier s dokonalými vztýčenými bradavkami.

Karolína hrbila chrbát, obliekala si pevné tielka, len aby si nikto nevšimol zmenu jej telesného výzoru.

KEĎ MALA PÄTNÁŠŤ, kúpila si v drogérii farbu na vlasy a zafarbila ich na čierno. Mama len zalamovala rukami.

„Karolínka, čo si to porobila?“

„Nechcem byť ryšavá,“ plakala.

„Mala si ich také krásne, ani netušíš koľko dievčat ti ich závidelo. Dostať od prírody takú farbu vlasov je vzácnosť.“

„Nechcem, nechcem...“ vzlykala. „Prečo nemôžem mať vlasy ako ty?“

„Ako ja? Veď ich mám hnedé, rovné, všedné... Čo by som za to dala...“

„Aspoň nie si nápadná ako ja.“

„No vidíš, práve to je na tebe krásne, že nie si všedná... Keď niekde vojdeš, rozjasníš miestnosť, všetkých oslníš.“

„Ako oslním? Každý si ma všimne. Iste si hovoria, aká ryšaňa.“

„Ach, Karolínka, si krásna a pôvabná, len si to musíš uvedomiť. Pozri do zrkadla!“

Dotiahla Karolínu pred veľké zrkadlo. „Čo vidíš?“

„Škratu, ryša...“

„No, ryšavú už nie...“

„...tak pehavú, príliš vysokú, a toto?“ ukázala na svoje prsia.

„Mama sa smiala.“

„Prečo sa mi posmievaš?“

„Neposmievam. Len ma trochu pobavilo tvoje hodnotenie, lebo ja ťa vidím inak.“

„Ako?“

„Pekne vyvinuté mladé dievča. S hnedými očami, krásnymi dlhými mihalnicami, niekoľkými pehami na rovnomernom noštiku a líčkach, klenutá postava, krásne dlhé nohy... len tie vlasy musíme dať do pôvodnej podoby.“

„Nikdy! Už nikdy nechcem byť ryšavá.“

„Dobre, časom uvidíme.“

V škole jej čiernu hrivu prijali so všeobecným smiechom. Ešte aj kamarátky sa smiali.

„Ty vyzeráš... Teraz si už ako vrana...“ rehotal sa na plné hrdlo René.

Karolína utrzila ďalšiu ranu pod pás. Uvedomila si, že keď si vás niekto zoberie „na mušku“, bude vám ubližovať, či máte vlasy takej alebo onakej farby. Jednoducho sa to s vami vlečie, kým sa nevymaníte z nakazeného kolektívu.

Po pár týždňoch ju mama zobrala do kaderníctva, kde vlasom vrátili pôvodnú farbu, mierne zostrihali poškodené konce a upravili účes.

Karolína bola rozkošná, len nie a nie si to uvedomiť.

Tešila sa, že sa blíži koniec školského roka, koniec jej núteného stretávania sa s Reném. Prijali ju na strednú ekonomickú školu, René mal chodiť na priemyslovku do iného mesta.

Chvalabohu, ich cesty sa konečne rozídu. Stačilo! Jeden divoký chlapčisko jej skazil polovicu detstva a poznačil na celý život. Ovplyvnil jej vnímanie opačného pohlavia, vyvolal negatívny postoj k chlapcom v jej okolí. Ani o tom nevedel, tak hlboko sa nezvykol zamýšľať.

Na rozlúčkový večierok jej mama kúpila žlté letné šaty a topánky na nízkom podpätku. Keď sa obliekla, vyzerala ako

vila. Ocko híkal, mama sa kochala pohľadom. Karolína zastala pred zrkadlom. V jej očiach sa zablesklo prekvapenie a chvíľková radosť. Ale potom sa prihrbila a na šaty obliekla tenký sveter. Zakryla práve to, čo bolo najkrajšie, navyše slniečkovú hrivu zviazala saténovou mašľou.

Na pohovke sedela Karolínina babka. Pozorovala ju.

„Linka, Linka, Karolínka...“ vzdychla.

„Pamätaj, moja, nie je dôležité, čo si o tvojom výzore myslí okolie. Ty si dôležitá. Nezáleží na tom, či má dievča krivé nohy alebo rovné, ale ako sa na nich nosí. Tým nemyslím tvoje krásne rovné štíhle nohy. Ale tak je to vo všetkom. Keď ukážeš svetu, že farba tvojich vlasov je krásna, budú ju vnímať ako krásnu. Keď vystrieš chrbát, každý si uvedomí, akú máš dokonalú postavu. Keď zdvihneš hlávku a budeš sa usmievať, tvoje drobné, milé bodky ti okrášlia tvár ako znamienka krásy... ako hviezdičky večerného neba.“

Karolína ju počúvala. „Ďakujem, babi,“ objala ju.

Všetko si uvedomovala, ale nemala síl riadiť sa múdrymi radami skúsenej starej panej.

VEČIEROK sa konal v školskej jedálni. Stoly sa prehýbali chlebíkmi, drobnými chuťovkami, koláčmi a zákuskami od výmyslu sveta. Všetky tie dobroty napiekli mamky. Predháňali sa, ktorá dodá lepší a krajší múčnik. Len René nepriniesol žiadny domáci produkt. Od mamy dostal peniaze, nech niečo kúpi. Nevadilo mu to, u nich sa nikdy veľa nevarilo a už vôbec nepieklo. Čo potrebovali, doniesli im z blízkej reštaurácie a cukrárne. Peniaze bez slova zobral a strčil do vrečka. Zídu sa!

Mesiac jún ukazoval svoju silu, akoby sa rozhodol júlu odovzdať čo najrozhorúčenejšie žezlo. Slnko páliło, klimatizácia bola len v drahých zariadeniach. V jedálni bolo teplo. Karolína vyzliekla svetrík, ovievala sa vejárom, poskladaným z papierového obrúska. Vánok uvoľnil stužku. Zošuchla sa jej

z vlasov. Zdvihla ju. Na chvíľku zabudla na príkoria a so spolužiačkami živo diskutovala o skúškach, o škole...

René sa nenásytne napchával koláčmi. Hlúčik dievčat sa na čomsi smial. Otočil sa. Pohľad sa mu zastavil na Karolíne. Vyzerala akosi inak, zaujímavo... Skoro by povedal, že sa mu zdala pekná. Karolína zacítila jeho pohľad, podvedome pozrela v tú stranu. Oči sa im stretli. Okamžite sa stiahla, zhrbila narovnaný chrbát, vrátila sa jej neistota. K Renému sa pridali ďalší chalani, na Karolínu zabudol.

Z magnetofónu sa ozývala hudba. Všetci tancovali, ešte aj buclatá Irena. Len Karolína sedela v kúte a všetkých tíško pozorovala. Tak by sa rada rozbehla, tak túžila vrtieť sa v kruhu s ostatnými, ale...

Ale to by si ju všetci všimli, to by sa jej všetci smiali, to by... to by...

A tak tam sedela a smutne hľadela na ostatných. A jej „priateľky“ si ju nevšímali, nevolali ju. Bavili sa, a to im stačilo.

Keď prišla domov, mamka ju čakala.

„Tak ako bolo?“ pýtala sa.

„Výborne. Dobre sme sa bavili... tancovali sme...“

Mama pozerala skúmavým pohľadom. Nejakto sa jej to nevidelo. Matka pozná svoje dieťa, vycíti skrytý smútok.

„Aj Irenka a Zuzka tancovali?“

„Prečo by netancovali?“

„Spolu ste sa bavili?“

„Čo sa vypytuješ? Samozrejme, že spolu!“ vyprskla. „Som unavená, idem spať.“

Mama tušila, že jej kamarátky nie sú také úprimné, ako by si zaslúžila. Mala pocit, že Karolínu vyhľadávajú, len keď to samy potrebujú.

Potichu sa tešila, že jej dcéra prejde do inej školy, získa nový okruh známych, nových priateľov.

2. KAPITOLA

KAROLÍNA bola múdra, vnímavá, zodpovedná, ľahko sa učila. V novej škole patrila medzi najlepších žiakov. Triedna profesorka navrhla, aby bola predsedníčkou triedy. Karolína sa prikrčila v lavici, neveriacky pozerala.

„Prečo nie? Ja som za Karolínu!“ zakričala Irena. Prihlásili sa na rovnakú školu, obidve prijali, znova boli spolužiačky.

„Má niekto iný návrh?“ spýtala sa triedna.

Nikto neprotestoval, Karolína sa ujala funkcie.

Ujala ako ujala. Stálo ju veľa vypätia, veľa síl, predstúpiť pred spolužiakov, dávať návrhy, presadzovať ich záujmy.

Keď to povedala doma, mama mierne pochybovala, či to Irena nespravila schválne, či nečakala Karolínino odmietnutie a protinávrh. Akosi jej stále neverila. Nahlas vyslovené pochybnosti Karolínu urazili. Kamarátku bránila „zubami-nechtami“.

„Mám jednu kamarátku, ani tú mi nedopraješ?“ zlostila sa.

„Všetko na svete ti doprajem Karolínka. Len chcem, aby si mala okolo seba úprimných priateľov...“

„Ved' mám!“

„Len aby... len aby...“ pomyslela si mama. Nahlas povedala: „Tak potom sa teším.“

Počula ich babka. Keď osameli, povedala: „Linuška moja, mama to nemyslela zle. Iste je tvoja kamarátka úprimná.“

„To je, babi.“

„Vieš, ja som už všeličo zažila. S mnohými ľuďmi som sa poznala. Mala som všelijakých známych, aj kamarátky. Keď mi bolo ťažko, často mi pomohli. Ale boli aj falošní ľudia v mojom živote. Mala som susedku, ktorej som bezvýhradne verila. So všeličím som sa jej zdôverila, aj s takými vecami,

čo len tak hocikomu nepovieš. A ona ma sklamala. O mojich problémoch si potom šepkala celá ulica a ona sa smiala s najväčšími falošnicami.

Pritom bola vždy usmiata, nikdy som ju nevidela nahnevajú, zamračenú. Myslela som, že taká je v skutočnosti. Ale poviem ti, žiadny úprimný človek sa sústavne neusmieva. Kto je úprimný, ukáže aj smútok, aj hnev. Takých si váž. Na tých vždy usmiatej si dávaj pozor...“

„Babi, moja kamarátka je fajn.“

„Iste, iste. Inak by nebola kamarátka.“

„Linááá... máš telefón,“ kričala mama z predizby.

„Idem.“

Volala ju Irena, išli do kina.

Irena skutočne Karolínino priateľstvo zneužívala. Odkedy sa v nej prebudilo ženstvo, zmenila sa. Začala držať prísnu diétu. Z jedálneho lístka vylúčila masťné jedlá, sladkému sa oblúkom vyhýbala. Schudla. Z guľatej malej buchtičky sa stala vyzývavá sexica. Bola posadnutá chlapcami. Už pohľad na hociktorého chalana ju privádzal do vytrženia. Karolíninu prítomnosť potrebovala ako sprievod pri svojich „výjazdoch na lov nápadníkov“.

Zuzka začala chodiť na inú strednú školu, rozličné záujmy pretrhli niť ich kamarátstva.

Irena mala zástupy nápadníkov. Svojím vyzývavým správaním ich priťahovala ako mucholapka. Aj do kina išli s dvoma spolužiakmi. Očividne obidvaja pálili po Irene. Karolínu brali ako jej prívesok. Irena flirtovala s oboma. Akože jedného pozvala pre Karolínu, naoko sa tak aj tvárila, ale v skutočnosti ich obidvoch „držala v hrsti“. Dávala im rovnakú nádej, raz sa zaliečavo rozprávala s jedným, keď pocítila, že druhý sa začal baviť s Karolínou, presmerovala svoju pozornosť. Karolína všetko len ticho pozorovala, nevelmi sa zapájala do rozhovoru. Nechala Irenu hrať jej spletité hry. Aj tak nemala

záujem ani o jedného z nich. Napriek všetkému bola vďačná, že nemusí trčať doma. V kine chalani sedeli pri Irene každý z jednej strany. Raz jej stískal koleno jeden, raz druhý. Irena sa chichotala, Karolína sa tvárila nezainteresovane, sledovala film.

V triede mala Irena povest' ľahko získateľnej koristi, Karolína povest' čudáčky. Spolužiaci nechápali, ako si tie dve môžu rozumieť. Čoby nemohli, jedna hrala vždy prím, druhá bola len do počtu. Vyhovovalo im to. Povieťe si, zvláštne priateľstvo.

NA KONCI PRVÉHO ROČNÍKA išli na trojdenný výlet do Bratislavy. Organizáciu výletu mala na starosti predsedníčka triedy, Karolína. Decká sa síce tešili, ale v duchu si hovorili, čo už tá môže vymyslieť, taká suchárka. Všetci diskutovali, mudrovali, jedni navrhovali – druhí protestovali... Nakoniec profesorka požiadala mladého telocvikára Petra o pomoc aj pedagogický dozor na výlete. Ubytovanie vybavili v chatkách pri jazere na okraji Bratislavy. V areáli sa dá kúpať, večer posedieť vonku, stravovanie v samoobslužnej reštaurácii. Samozrejme, cez deň prehliadka mesta, návšteva hradu, nejakého múzea... Rysovalo sa pekné počasie, chalani sa najviac tešili na večerné kúpanie, dievčatá lákalo nakupovanie v obchodnom dome. V autobuse bolo veselo. Všetci mali povznesenú náladu. Ešte poriadne neodštartovali, už decká začali vybaľovať jedlo. Vzduch bol nasýtený vôňou vyprázaných rezňov a čerstvo nakrájanej papriky. Ako keby sa všetky mamky dohodli. Potom vyberali rôzne domáce koláče, núkali jeden druhého... škatule so sladkosťami kolovali celým autobusom.

Keď dorazili do Bratislavy, pred areálom letoviska ich čakala pekná štíhla dievčina. Vlasy ostrihané nakrátko, obťahnuté tričko, spod krátkych šortiek mierne vykúkali „líčka“ pevného zadku. Na nohách mala tenisky, na hlave šiltovku rovnakej

značky, cez plece len tak ledabolo prehodenú plátennú tašku. Učiteľ telocviku sa so slečnou srdečne zvitál, vtisol jej horúci bozk na líce. Chalani hvízdali, mali šťavnaté poznámky. Dievčatá ju len obdivne okukovali. Zjavne boli viac ako kamaráti, boli frajeri. Irena bola očividne sklamaná. Od rána hádzala na telocvikára zvodné pohľady a táto nohaňa jej vypálila rybník. V očiach chalanov telocvikár vysoko stúpol. Taká baba si predsa hocikoho nevyberie. Tá musí mať kopy nápadníkov.

„Toto je Laura,“ predstavil ju.

„Óóó, Laura, Lauraa...“ vzdychali chalani.

„Len sa neposerte,“ šplechla im ponad plece Irena. Bola bez nálady.

„Laura študuje na fakulte telovýchovy a športu, ale je aj v reprezentačnom volejbalovom tíme...“ s hrdosťou povedal Peter.

Práve Laura bola tá, čo im pomohla vybaviť organizačné záležitosti okolo výletu. Vcelku sa jej to hodilo, lebo písala ročníkovú prácu na tému „Šport a práca s mládežou“. Možno získa nejaké nové poznatky.

Decká sa porozdeľovali do chatiek, dostali pokyn ubytovať sa a potom prísť pred chatku profesorov na krátku poradu.

Velenia sa ujal Peter. Už pred výletom sa dohodli s triednou, že šéf zájazdu bude on. Predsa je deťom vekovo bližší, ona bude pedagogický dozor. Uvítala chvíľku relaxu, zmietala sa v rodinných problémoch, potrebovala prísť na nové myšlienky. Za roky pedagogickej praxe sa naučila, že najlepšie liek na problémami zaťažujúcou myseľ sú akcie absolvované s deťmi.

„Decká,“ začal Peter, „keďže je dnes veľmi teplo, náš program začneme na pláži. Všetci sa prezlečte do plaviek, dáme si pár súťaží, dobre sa vykúpeme, potom pôjdeme na obed, trochu zrelaxujeme a ide sa na obhliadku mesta. Laura nás povodí po zaujímavých miestach a porozpráva pár

zaujímavostí o Bratislave. Takže, do plaviek! Chatke, ktorá bude prvá, platím zmrzlinu!“

„Huráááá...“ zaznelo za všeobecného nadšenia. Asi jediný, kto cítil utrpenie, bola Karolína. Mama jej síce nanútila plavky, ale ona sa zaprisahala, že za ten svet si ich pred spolužiakmi neoblečie. Vliekla sa za ostatnými ako mátoha. Div jej netiekli slzy.

„Lina, ponáhľaj sa, chceme vyhrať!“ súrila ju Irena.

Rozbehla sa, ale náladu jej to nezlepšilo. Obliekla si pekné bledomodré plavky so žltými bodkami, rýchlo na ne natiahla dlhé tričko, obula šľapky, schytila uterák a nasledovala dievčatá z chatky číslo 3. Keď dobehli na stanovisko, už tam boli chalani. Vyškierali sa, robili dlhý nos, posmievali sa, že ich predbehli.

Dievčatá zazerali na Karolínu. „Keby si si pohla, mohli sme vyhrať.“ Za nimi prichádzali ostatní. Presunuli sa na pláž. Peter zakričal: „Vítazné družstvo získa zmrzlinu, platím!“

„Hurá... hurá...“

Decká vytvorili družstvá podľa chatiek. Pretekali sa s loptou, behali, skákali do diaľky, hrali plážový volejbal. Karolína sa mračila, nemala dobrú náladu. Peter ju nabádal, aby si vyzliekla tričko, musí jej byť teplo. Vyhovárala sa, že ju zvykne slnko rýchlo spáliť a vôbec, necíti sa dobre. Videl jej nevôľu, viac si ju nevšímal.

Pomyslel si: „Dievčatá mávajú svoje dni...“ Nechcel ju privádzať do rozpakov ani trápiť.

Súťaž vyhrali dievčatá z chatky číslo 4. Karolíne spolumývajúce zazerali.

„Decká, ideme sa schladiť do vody. Zásada bude utvoriť skupiny. Vždy po štyroch budete na seba dozerať. Nechcem, aby vznikli problémy. Rýchlo sa zoradte do skupín a huráááá do vody...“

„Karolína, poď, ideme...“ volala ju Irena.

Za ten svet by si nevyzliekla tričko, za ten svet by sa spolužiakom neukázala v plavkách.

„Nemôžem sa kúpať,“ zaklamala potichu.

„Ahá... máš krámy?“ zvolala Irena.

Karolína na ňu zlostne pozrela.

„Čo zazeráš, však som nič také strašné nepovedala,“ urazila sa Irena.

Karolína sedela na osuške, pozorovala ostatných. Ako im len závidela. Decká sa bláznili, špliechali, vrieskali, ponárali sa...

Vedľa na deke sa opaľovala triedna. Všimla si Karolínin smutný pohľad.

„Karolínka, máte problémy?“

„Nie, len sa nemôžem kúpať.“

„Ak máte tie naše ženské dni... mám so sebou tampóny...“

Karolína neutajila prekvapenie. V živote by nepoužila tampón, ešte by sa jej niečo stalo. Hanbila sa ako blázon, že dosiahla opak toho, čo chcela, upozornila na seba. Čo si tá triedna myslí, že budú preberať také intímnosti? Začervenala sa ako paprika.

„Nie, ďakujem, necítim sa veľmi dobre, nechcem sa kúpať.“

„V poriadku.“

Triedna sa v tejto dievčine nevyznala. Je múdra, zaujímavá, priam pekná, má peknú postavu, a predsa jej chýba čosi, čomu sa hovorí zdravé sebavedomie. Zato jej kamarátka Irena, tá ho má aj na rozdávanie. Triedna tušila, že práve Irena je ten článok reťazca, čo Karolínino sebavedomie potláča. Nie je to dobrá kamarátka, uvažovala. Lenže, zasahujte do súkromia dievčat. To sú citlivé veci. Možno sa porozpráva so psychologičkou a Karolíninou mamou.

Z amplióna hrala hudba, dievčatá sa predvádzali pred chalanmi. Z vedľajšej deky ich pozorovali akísi miestni plejboji. Irene nebolo viac treba. Očný kontakt dostal zelenú. Raz cudne,

raz zvodne pozerala v ich stranu. Plážou sa niesla skladba Bronzové leto. Irena spievala spolu s Norou Bláhovou:

„...Nad riekou v júli slniečko škúli, pri rieke Júlia v júli je, len smiech a špásy, prehliadka krásy, tie útle štíhle Júlie...“

Irena sa zavlnila v bokoch a žmurkla na chalanov. Tí jej okamžite posielali bozky a lákali ju k nim na deku. Irena zvodne pokračovala:

„Na brehu zástup krásnych Rómeov, ten vpredu je do mňa zbláznený, vraj živel úžasný je H₂O a vraj nádherné sú so mnou prázdniny...“ Znova na nich žmurkla. Chalani sa rehotali, ukazovali svaly. Kričali: „Pod' k nám a prived' aj kamošky!“

„Ja vám dám kamošky. Akurát tak ja môžem prísť,“ zasmiala sa triedna.

„Decká, balíme a odchádzame,“ zvolávala ostatných. Čo iné jej zostávalo, ako reagovať žartom, keď nechcela stratiť priazeň svojich žiakov.

„Na toto divoké dievča budem musieť dávať pozor, aby niečo nevyparatilo,“ pomyslela si.

POPOLUDNÍ išli električkou do centra mesta na potulky Bratislavou. Spreádzala ich Laura. Všetci sa správali ako malé deti. Jazda električkou ich nadchla, bola to pre nich zábava. Jedni nastúpili do predného, druhí do zadného vozňa. Robili opičky, navzájom sa vyškierali, boli hluční ako všetci mladí ľudia. Hlavne ich bolo veľa, každý chcel niečo povedať, žartíky vyvolávali smiech...

Mladší cestujúci sa na nich bavili, starší sa poburujúco obzerali. Triedna sa ospravedlňujúco usmievala na všetky strany. „To viete, deti...“ Na ľudí pôsobila sympaticky, všetko im bolo odpustené.

Vystúpili pred obchodným domom. Dievčatá okamžite reagovali.

„Jéj... pani profesorka, poďme táám.“

„Baby, baby, vy sa nezapriete,“ vzdychol Peter. „Obchody a čačky-mačky, to je na vás!“

„Čoby len to, už sa tešíme aj na sľúbenú zmrzlinu,“ zaliečavo provokovali.

„Bude... bude...“

„Aj obchody budú, nebojte sa,“ pridala sa triedna. „Však aj ja som baba... A nakoniec aj darčeky musíme nakúpiť.“

„Áno, áno, veď to len kvôli darčekom... malému bratovi... ockovi...“ predbiehali sa.

„Nakoniec ma presvedčíte, že do obchodov chodíte len kvôli mužom,“ zasmial sa Peter.

Laura ich peknými starobylými uličkami priviedla pred Slovenské národné divadlo. Bolo neuveriteľne teplo, decká sa viac vliekli ako išli. Pred divadlom si každý hľadal miesto na sedenie. Ako vrabce si posadali na okraj okrúhlej fontány. Studená voda padala z výšky, mierny vietor ju rozprašoval do okolia, pričom deti príjemne kropil. Nestačilo. Hovorí sa: „Mladosť – pochabosť.“ Chlapci začali špliechať dievčatá, tie nelenili a spfšku opätovali.

„Mládež, mládež...“ krotila ich profesorka. „Upokojte sa, Laura vám niečo porozpráva o Bratislave... počúvajte, prosím vás!“

Irena ďalej flirtovala s chalanmi. Očami monitorovala okolie. Spokojná, že počet jej obdivovateľov sa zvýšil, špliechala a zvodne pišťala. Tričko mala premočené na chúlостivých miestach, vyzerala, akoby súťažila o miss mokré tričko. Každému tam padol zrak.

„Asi si zabudla obliecť podprsenku,“ v duchu uvažoval Peter. Nahlas však zlostne zakričal: „Ira! Prestaň už!“

Neznášala, keď jej niekto hovoril Ira.

„Ak myslíte mňa, nie som žiadna Ira! IRA je Írska republikánska armáda plná nacionalistov a teroristov,“ zasipela. „Mňa volajú Irenka.“

„Fíha?! Odkedy sa dievča ako ty zaujíma o takéto veci?“

„Myslíte, že keď som pekná, musím byť sprostá?... že mám v hlave nasraté?“

Zvrtla sa a odkráčala ďalej od Petra.

Vyvalil oči, nedal najavo nevôľu, ale zapísal si ju do pamäti.

„Drzá ako opica,“ šepol triednej.

„Jáj, milý môj, s nimi treba mierne. Sú v puberte, sú prchkí, myslia si, že im patrí svet.“

„Možno aj patrí, ale slušnosť by nezaškodila.“

Pravdou bolo, že Irenin brat bol „dobrý“ grázel. Stretával sa s tlupou chalanov, ktorí už mali problémy s políciou a so zákonom. Lákali ich nebezpečné, krivolaké chodníčky. Spoločne pozerali filmy o bitkároch, gangsterských tlupách a talianskych mafiánoch... V novinách sa mihli informácie o írskej armáde IRA, ktorú v minulosti založili írski dobrovoľníci. Ani mediálna cenzúra nezabráni rozvinutiu násilia. Nieкто si z filmu vyberie, že dobro zvíťazilo nad zlom. Nieкто len metódy, aké gangstri použili. Chalanov vo filmoch fascinovalo násilie, zbrane, branie moci do vlastných rúk. Tak vlastne začula Irena prvý raz výraz IRA.

LAURA žmurkla na Petra, začala svoj výklad.

„Takže, decká, okrem toho, že som študentka, volejbalistka a Petrova frajerka...“ zasmiali sa, „... som aj sprievodkyňa turistov po Bratislave. Spravila som si kurz a takto si trošku privyrábam. Nebojte sááá... pre vás je to grátis,“ dodala žartovne.

„Nachádzame sa na Hviezdoslavovom námestí. Je pomenované podľa spisovateľa – velikána, jeho socha je umiestnená v strede tohto námestia. Za vami je Slovenské národné divadlo. Je to jedna z dominant Bratislavy...“ Porozprávala čo-to z histórie, usilovala sa viac hovoriť o zaujímavostiach. Presne vedela, aké sú decká nepozorné... „Vás asi viac zaujala kamenná fontána. Je to skutočne skvost s bronzovými plastikami zvierat a detí. Stvárnjuje príbeh chlapca Ganymeda, ktorého na svojich krídlach unáša veľký orol. Do toho orla vraj bol

prevtelený grécky boh Zeus. Chlapca odniesol na horu Olymp. Všímnite si tiež sochy dunajských rýb a raky, ktoré znázorňujú čistotu dunajských vôd...

Pokračovali uličkami, obdivovali ďalšie fontány, starú architektúru. Navštívili múzeum v Starej radnici. Za starými múrmi bolo príjemne chladno. Najviac ich zaujala mučiarenň.

Laura ich vyzvala: „Pst... ak budete ticho, začujete z diaľky vzdychy nevinných mučených...“ Vydržali chvíľku.

V Baštovej uličke im ukázala dom mestského kata, rozprávala rôzne povesti.

Chalani ju „žrali“, ale aj dievčatám sa páčila. Keď povedala, že ešte vyjdú na Michalskú vežu, stúpali množstvom schodov, aby jej urobili radosť. Úzke schodište a priestory múzea pojali len niekoľko návštevníkov, museli sa rozdeliť do skupiniek. Dohadovali sa, všetci chceli ísť s Laurou. Hore chlapi obdivovali staré zbrane, dievčatá výhľad na starú Bratislavu.

„Decká, dnes vás už nebudem trápiť...“

„Veru, bolo to trápenie,“ neodpustila si Irena.

„Trápenie by mohlo skončiť na tom mučiacom kolese, ale my ho zakončíme na zmrzline,“ stlmil jej nevôľu Peter.

„Teraz všetkých pozývam na zmrzlinu... sľúbil som to.“

„Všetkých?“

„Veru, všetkých! Ide sa.“

„To sme potom nemuseli súťažiť...“

„Kto má pripomienky? Znovu Irenka?“

„Nie, IRA...“ smiali sa chalani. Irena len zdvihla urazene nos, akože si ich nevšíma.

Zmrzlinu kúpili v cukrárni na Hviezdoslavovom námestí. Všetci lízali, chutilo im.

„Decká, posadáme si na lavičky, dnes začali letné slávnosti, vypočujeme si pár skupín. Super nám to vyšlo.“

„Pozrite, už sa chystá nejaká kapela..!“

„Podľa programu by to mal byť... Potom...“ Laura čítala názvy skupín.

Námestie sa zaplňalo ľuďmi.

„Decká, v žiadnom prípade sa nerozhádzajte, o pol šiestej odchádzame. Nech nikoho nemusím naháňať!“ velil Peter. „Kým sa električkou dostaneme domov, tak-tak stihneme večeru.“

„Tento deň sa vydaril. Po večeri sa všetci stretieme pred profesorskou chatkou! Zhodnotíme dnešok, naplánujeme zajtrajšok.“

Dohodli program, Peter chvíľku hral na gitare tramské piesne... decká sa snažili spievať. O pol desiatej zavelil: „Deň bol náročný, ide sa spať! Nezabudnite sa zamknúť! Okná neotvárajte, mohli by vám nalietat komáre. Ráno o ôsmej je budíček.“

Zaspali ako bábätká. Keď triedna s Petrom kontrolovali chatky, všade bolo ticho, pokoj.

„Poriadne sme ich unavili,“ tešil sa Peter.

„Vyplatilo sa to,“ uznanlivo dodala triedna. „Tiež som unavená.“

„Choďte si ľahnúť. Ja to o chvíľku ešte raz skontrolujem.“

„Tak dobre. Idem. Dobrú noc. A ďakujem.“

„Dobrá. A nie je začo ďakovať, som rád, keď som užitočný.“

ĎALŠÍ DEŇ to zobrali opačne. Po raňajkách ich autobus vyviezol na hrad, odtiaľ prešli zámockými schodmi do múzea hodín, navštívili aj Dóm svätého Martina. Dozvedeli sa o korunováciách uhorských kráľov...

V obchodnom centre mali hodinu rozchod. Pre niektoré dievčatá to bol najzaujímavejší program dňa. Irena si kúpila obtiahnuté tričko neónovej farby, hneď si ho aj obliekla.

Potom zatiahla Karolínu do bižutérie. Kúpila si extravagantné náušnice, ladili jej s tričkom. Zvodne pózovala pred veľkým zrkadlom. Bola dobre vyvinutá, na svoj vek pôsobila staršie. Všimli si ju dvaja chalani. Vyzerali na dvadsať. Karolína obďaleč obzerala brošňu pre mamu. Chalani zastali, polohlasne si hovorili: „Tá by stála za sex, čo?... Nezbalíme ju?... Asi by si dala povedať... Hneď by som ju pretiahol...“

Karolína ich počula. Položila brošňu, chalanom povedala: „Padajte!“ a ťahala Irenu do iného oddelenia.

„Čo ti šibe? Kam ma ťaháš? Mohli sme si s nimi zašpásovať.“

„Boli to vulgárni blbci...“

„Vulgáárni?“

„Hej, vulgárni!“ zopakovala rázne. Až sa sama čudovala, ako zareagovala, a už vôbec nevedela, kde zobrala odvalu šteknuť im: „Padajte!“

„Celkom dobre vyzerali.“

„Tebe sa už tuším každý páči.“ Irena na ňu udivene pozrela. Nebola zvyknutá na Karolínine protesty. Karolínu mrzelo, že nekúpila tú brošňu. Nestihla sa vrátiť, bol čas odchodu.

Električkou sa odviezli do rekreačného centra. Obed len tak zhltli. Od rána boli vyhladnutí ako vlci. Poobedie trávili na pláži. Večer sedeli pred chatou, Peter znova hral na gitare, všetci doniesli zásoby klobás, slaninky... Spievali, hodovali, pili čapovanú kofolu. Super zábava. Keď vedúci zavelili večierku, decká boli rozbláznené, vôbec sa im nechcelo spať.

„Tí majú energie...“ povedala triedna.

„Však oni sa upokoja, nebojte sa.“

V CHATKE ČÍSLO 3 dievčatá sedeli na posteliach v nočných úboroch. Rapotali, smiali sa... Mali sladkých šestnásť. Čo také už mohlo byť hlavnou témou ich rozhovorov? Samozrejme, chalani... chalani... a ešte raz chalani. Hodnotili, ktorý je aký, ktorý za ktorou páli... Chválili sa prvými láskami,

prvými bozkami, prvými dotykmi. Najväčšej pozornosti sa tešila Irena. Všetky ju počúvali ako modlu, keď rozprávala o laškovani s bratovým kamošom u nich v záhrade.

„Bolo to také... také vzrušujúce, myslela som, že omdliem. Srdce som cítila až v gat'kách... Hladkal ma všade, bozkával ma na cecky...“

Karolína bola ticho, zhrozene ju počúvala. Aj bola zvedavá, ale čudovala sa Irene, že také intímnosti rozpráva „verejne“. Jej to nikdy nespomínala.

„Irča!“ zahriakla ju.

„A čo? Nech vedia...“

„Áno... povedz... a robili ste to spolu?“

Irena neodpovedala. Chytila vankúš a hodila ho do dievčiny na opačnej strane chatky. Tá nelenila, hodila ho do druhej... začala sa vankúšová vojna. Vreš'ali, piš'ali... smiali sa... Zabudli na Irenino panenstvo.

Karolína si vydýchla a dievčatá sa nedozvedeli, že Irenin brat ich prichytil, „kamošovi“ rozbil hubu a zaprisahal sa, že keď sa ešte raz dotkne jeho sestry, zmláti ho ako žito a vyhodil ho z domu. Bolo po kamarátstve a Ireninom nádejnom romániku.

Na dvere zabúchala triedna.

„Dievčatá... ticho... je po večierke... spať!“

„Áno, áno, už sme slušnééé...“ ktorási odpovedala.

„Pst. Keď nechceme mať problémy, budeme potichu,“ vyzvala dievčatá s prstom na ústach. Už len šepkali a tíško sa chichotali. „Urobíme prehliadku nežiglé,“ povedala Irena. Jasne sa chcela pretŕčať v sexi nočnej košielke. Dopredu mala zmapované oblečenie dievčat.

„Irenka, nehovorí sa nežiglé, ale negližé,“ opravila ju Karolína.

„No a čo? Tak negližé!“ povedala podráždene. Potom sladko dodala: „Modelky, na mólo!“

„Aké mólo?“

„Bóóže, vy ste také sprosté! Nie naozaj, iba akože... mólo. Každá sa prejde od steny po dvere a bude pózovať ako pred obecenstvom... Nemáte štipku fantázie?“

„Dobre, ja začínam.“ Prešla tanečným krokom, v strede chatky zastala, vyhrnula košielku, ukázala čipkou lemované nohavičky... pózovala, dievčatá sa chichotali. Zožala úspech, všetky tleskali... nasledovala ďalšia a ďalšia. V chatke ich bolo šesť. Karolína sa bavila s ostatnými. Keď prišiel rad na ňu, zoskočila z postele a predviedla svoje ružové pyžamo s medvedíkmi. Kráčala neisto, pôsobila ako vystrašené dieťa.

Irena sa rozrehotala, Karolína sa zahanbila.

„Čo sa rehoceš? Náhodou, jej pyžamo je milé,“ zahriakla ju Zdena.

„Milé, ale vyzerá ako z materskej škôlky.“

„A čo? Aspoň jej nebude zima a tebe v tom tvojom nežiglé prechladne prdel!“ posmešne dodala Zdena. Karolína jej bola vďačná, Irena sa naštvávala. Boli by sa povadili, ale pod oknom začuli akýsi ruch.

„Ticho, určite triedna načúva.“

„Čoby načúvala. Už tu bola trikrát, určite už spí.“

„Ja sa bojím...“ šepľala ktoráosi.

„A čoho sa bojíš? Veríš na strašidlá, myslíš, že je to nejaký bubák?“ zosmiešnila ju Irena.

Na okno ktosi jemne zatľukal. Dievčatá stíchli.

„Baby... otvorte! Vidíme, že nespíte...“

„Chalani...“

„Ticho, nech nás nepočujú!“

„Čoby, nech nás počujú... bude sranda,“ povedala Irena.

„Kto to klope?“ povedala zaliečavo.

„Kozliatočká, otvárajte, mamička prišlááá, mliečko vám pri-nieslááá,“ zaspieval ktoráosi z chalanov.

„Nie, nie, neotvoríme, ty nie si naša mamička... Ty si zlý vlk...“ odpovedali mu dievčatá.

„Choďte si na rozprávky niekde inde!“ povedala Irena.

„Inde? Vy ste už veľké?“

„To si píš!“

„Keď ste veľké, tak otvorte! Čo sa bojíte?“

„Nebojíme sa,“ Irena otvorila dvere. „Poďte rýchlo, lebo vás uvidia...“

„Irča, nemala si ich púšťať, bude prúser!“

„Nebude, bude sranda!“ Pretŕčala sa ako pred chvíľou pred dievčatami. Konečne mala správne obecenstvo. Chalani vyvalovali oči a búrili sa v nich hormóny.

„Baby, prečo ešte svietite? Zhasínajte! Dávno som povedal, že je večierka,“ zlostil sa Peter.

„Ježííííš, bude prúser, bude prúser...“

„Nebude, len buďte ticho a zhasnite,“ šepol ktorýsi zo spolužiakov. Zhasli.

„Dobre. Všetko je v poriadku?“ pýtal sa Peter.

„Áno, sme zamknuté a komáre nevpustíme,“ odpovedala Irena.

„Dobre, tak dobrú noc.“

„Dobrá,“ zvolali zborovo.

Posadali si na posteľ, chalani k nim. Rozprávali všelijaké vtipy, chichotali sa.

„Hrajme vadi-nevadí,“ navrhol ktosi.

„Určite, a o aké veci by sme hrali, veď všetci máme na sebe len pyžamá,“ protestovali dievčatá.

„Nevadíííí...“ povedali chalani.

„Vadííí...“ kontrovali dievčatá.

K Irene na posteľ vyliezol Ivan. Najprv sa tvárili, že sa len rozprávajú, postupne prechádzali do letných dotykov, neskôr bozkov. Ostatní chalani sa pokúšali o rovnaké aktivity. Potme ani poriadne nevideli, kto sa ku komu zakráda.

Keď Karolínu chytil ktosi za prsia, vylepila mu zaucho, až spadol z posteľ. „Debil jeden... Daj pokoj!“ zvraskla. Pri páde narazil do stoličky a prevrátil ju. Buchot bolo počuť až von. Triedna práve prechádzala okolo ich chatky. Začula hluk a Karolínin krik.

„Dievčatá, deje sa niečo? Potrebujete pomoc?“

„Nie, všetko je v poriadku.“

„Otvorte!“

„Krava jedna, kvôli tebe bude prúser!“ štekla Irena. Všetci zostali v šoku. „Chalani, rýchlo von, cez okno!“ Vyliezali cez okno z druhej strany chatky.

„Tak otvoríte tie dvere alebo nie?“

„Áno, len vypadol kľúč. Hneď to bude.“

Triedna nebola naivná. Vedela, že sa vo vnútri niečo deje. Určite tam majú chlapcov. Len dúfala, že ich vyrušila skôr, ako k čomusi došlo... Triedna sa už zlostila. V momente, keď chcela tresnúť do dverí, posledný chalan vyskočil z okna a Irena otočila kľúčom.

„Čo sa deje, pani profesorka?“ povedala akože prekvapene.

„Ja vám poviem, čo sa deje! Kde sú?“ rozsvietila a pozerala po chatke.

„Kto?“

„Nemyslíte si, že som sprostá! Mali ste tu chlapcov.“

Irena otvorila ústa, chystala si ďalšiu trefnú odpoveď.

„Nepovedzte už ani slovo, lebo zle dopadnete!“ povedala triedna a vyklonila sa z okna. V tme zazrela rýchlo unikajúce tiene, ktoré sa stratili za chlapčenskou chatkou.

„Irena si zoberie veci a ide spať do mojej izby...“

„Prečo? Nechápem...“

„Pretože som to povedala!“ triedna vôbec netúžila po Ireninej spoločnosti, ale zdalo sa jej to ako menšie zlo. Zdalo sa jej nebezpečné nechať toto dievča bez dozoru.

„Ideme! A zajtra budem mať so všetkými pohovor.“ Za chrbtom sa jej zjavil Peter.

„Stalo sa niečo?“

„Dúfam, že nie,“ odpovedala triedna. „Len tu mali nepovolenú návštevu.“

„Fíha! Laňky sa vyznamenali. Ak to boli nejakí miestni chuligáni, neprajte si ma!“

„Nie, neboli to miestni...“ rýchlo odpovedalo niektoré z dievčat. Ostatné na ňu zazreli, ale už bolo neskoro. Nepriamo priznanie bolo vonku.

„Takže naši?! To som si vydýchla,“ povedala ironicky triedna.

„No, Irenka, kráčame,“ dodala.

„Milé slečny, teraz sa zamknite, zhasnúť a spať. Povieme si to zajtra.“

Šepkali si do brieždenia. Báli sa, čo z toho bude.

SKORO RÁNO sedel Peter s triednou pred chatkou. Rozoberali situáciu zo všetkých strán.

„Nie som tým večerným dobrodružstvom nadšený...“ hovoril Peter. „Ale musíme zohľadniť aj ich vek... Sú mladí, blázniví...“

„Veď práve. Nebezpečné spojenie.“

„Ale prirodzené. Patrí to k sebe. Musím povedať, že keď som bol mladý...“

Triedna sa zasmiala. „O koľko rokov máte viac od týchto detí?“

„Čo ja viem? O osem?“

„Takže, starče, čo sa to vtedy stalo?“

„Boli sme na lyžiarskom. Celý deň sme pokukovali po dievčatách, blbli sme na lyžiach, hádzali sme ich do snehu... večer sme k nim liezli cez balkón. Keď nás profesori načapali, utekali sme, kade sme prišli. Vonku mrzlo, len tak prašťalo, ruky sa lepili na kovové zábradlie. Jeden zo spolužiakov sa pošmykol a spadol. Keď to videl profesor, skoro odpadol od ľaku. Našťastie sme boli na prvom poschodí. Chalan si len vykĺbil členok. Všetci si vydýchli, že sa nestalo nič horšie. My sme to na začiatku brali ako švandu, potom nám už nebolo všetko jedno.“

„Potrestali vás?“

„Museli.“

„Ako?“

„V lete sme nešli na žiadny školský výlet. Nechceli nám kažiť budúcnosť, dvojky zo správania sme nedostali.“

„Čo navrhujete, kolega?“

„Je viac možností... zavoláte do školy rodičov... dostanú dvojky zo správania... Lenže musíte rátať s tým, že si ich znepriatelíte a ďalšie tri roky vás budú nenávidieť.“

„Hm, to je pravda, ale...“

„Ale sú ďalšie možnosti... poriadne sa pripravíte a prehovoríte im do duše... zajtra sa nebudú môcť kúpať... zakážete im vianočný večierok... už s nimi nepôjdete na viacdenný výlet... Je to na vás.“

Po raňajkách triedna vyzvala Karolínu, aby zostala sedieť. Dievčatá z chatky č. 3 vystrašene čakali, čo sa bude diať. Jediné Irena sa tvárila suverénne a arogantne. Chalani sa správali nenútene, že oni nič... oni svätí.

Karolína prihrbila chrbát viac ako zvyčajne. Cítila sa previniť, nielen voči triednej, ale hlavne voči dievčatám. Keby bola ticho, keby nebola toho idiota sotila... Irena ju ignorovala, všetku vinu pripisovala Karolíne. Kdeže nejaká súdržnosť, pocit previnenia, nehovoriac o pokore. Keď odchádzala z jedálne, Karolíne za chrbtom ticho šplechla: „Len si zjedz, čo si navarila. A neopováž sa nás bonznúť!“

Tomu sa hovorí kamarátka? Karolínu všetko o to viac mrzelo. Doteraz si nahovárala, že má priateľku.

„Karolína,“ začala triedna. „Nemusím vám hovoriť, ako ste ma sklamali. Myslím tým časť tohto kolektívu, ale aj vás osobne. Vždy som si myslela, že ste slušná mladá dáma.“

Karolína sedela so sklonenou hlavou. Čakala, čo bude nasledovať.

„Napriek varovaniu kolegýň som zobrala na seba riziko a dala som sa prehovoriť na tento výlet. Všetkým som vám dôverovala, ale od vás som sa dočkala podrazu. Áno, to, čo ste v noci spravili, je podraz voči mojej osobe. Nevieť, kto inicioval to dobrodružstvo, ale tuším to. Je na vás, aby ste sa

aspoň čiastočne obháji... očakávam od vás meno iniciátora a mená chalanov...“

Karolína na ňu zmätene pozrela, tíško povedala: „Pani profesorka, to nemyslíte vážne...“

„To teda myslím vážne!“

„Spravili sme hlúposť. Nemali sme ich pustiť dnu. Ale vinní sme všetci rovnako... Nečakajte odo mňa žiadne mená... Nemôžem zradiť kamarátov. Nemohla by som sa sama sebe pozrieť do očí...“

„Viem, že ste slušné dievča...“

„Nepotrebujem, aby ste si mysleli, že som slušné dievča! Som rovnako vinná ako ostaní... Jediné, čo môžem povedať je, že sa tam nič neslušné nestalo. Len sme sa rozprávali... K ničomu, čo by vás mohlo trápiť, nedošlo. Ak chalani ušli, tak len zo zmätku, lebo sme nevedeli, čo robiť, keď sme boli prichytení...“

Karolína ju prekvapila prudkosťou reči.

„Viete, že je to na dvojku zo správania za porušenie disciplíny?“

„Otec vždy hovorí, že keď niekto spraví niečo zlé, musí niesť následky.“

„Presne tak.“

„Nemyslím, že sme spravili niečo zlé. Len sme sa zabávali. Dnes nás to všetkých mrzí... Keby sa čas dal vrátiť... Mrzí ma, že sme vás sklamali...“

Karolína znova sklonila hlavu, znova bola pokorná, nešťastná.

Triedna sa mierne upokojila. Ak Karolína takým pevným hlasom vyhlásila, že sa tam „nič“ nestalo, asi to bude pravda. Vlastne jej to dievča imponovalo. Je čestná a charakterná. Keby prezradila mená chalanov, sklamala by ju. Napriek všetkému bude musieť porozmýšľať, aký trest im vymyslí. Trošku sa už z toho ľaku vyspala, uvažovala miernejšie.

„Môžete ostatným tlmočiť, že dnes po návšteve botanickej záhrady odchádzame domov. Program na pláži sa ruší. Ďalšie